

М О Т И В И към Присъда № 9/03.02.2023 година, постановена по НОХД № 59/2023г. по описа на РС-Елхово:

Наказателното от общ характер производство е образувано въз основа на внесен от РП-Ямбол обвинителен акт ведно с БП №15/2023г. по описа на ГПУ-Елхово, с който подсъдимият **М. Д. /М.Д./, гражданин на Сирийска арабска република**, е обвинен в извършване на престъпление **по чл.279, ал.1 от НК**, за това, че на 15.01.2023 г. в района на гранична пирамида № 193, намираща се в землището на с.Воден, общ.Болярово, обл.Ямбол, влязъл през границата на страната от Република Турция в Република България, без разрешение на надлежните органи на властта.

Съдът е дал ход на делото при условията и по реда на задочното производство - в отсъствието на подсъдимия, редовно призован, но с участието на служебният му защитник, назначен от фазата на БП – адв.Д. Д. от АК-гр.Ямбол, като е приел, че са налице предвидените в закона предпоставки за разглеждане на делото по този ред.

В съдебно заседание участващият по делото прокурор С. И. при РП-Ямбол, поддържа повдигнатото против подсъдимия М. Д. обвинение в извършване на престъпление по чл.279 ал.1 от НК, като намира същото за доказано по категоричен начин както от обективна, така и от субективна страна. Предвид на това представителят на обвинението моли съда да признае подсъдимия М. Д. за виновен по повдигнатото му обвинение и му наложи при условията на чл.54 от НК минимално предвидените в престъпния състав на чл.279 ал.1 от НК кумулативни наказания, а именно – три месеца лишаване от свобода, което на основание чл.66 ал.1 от НК бъде отложено от изтърпяване за срок от 3 години и глоба в размер на 100 лева.

Защитникът на подсъдимия М. Д., адв.Д. Д. в хода на устните прения не оспорва авторството на деянието. Пледира при определяне на наказанието да се приложи разпоредбата на чл.279 ал.5 от НК, като подсъдимия бъде признат за виновен, но да не бъде наказан, тъй като са налице предпоставките на тази норма, а именно: - подсъдимият е сирийски гражданин и все още на територията на родината му се водят военни действия, което е и причината да напусне държавата си по произход и да влезе на територията на страната ни, за да търси убежище. Адв.Д. изтъква, че в тази насока свидетелства подадената от подзащитният му молба за закрила пред компетентния орган, което се установява от представеното по делото уведомително писмо за предаването на подсъдимия от СДВНЧ-Любимец на РПЦ-Харманли.

Съдът след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, и като съобрази процесуалната им годност, приема за установени от **фактическа страна** следните факти, а именно:

Подсъдимият М. Д. е роден на *****г. в гр.Идлиб, Сирийска арабска република и е гражданин на тази страна.

Видно от обясненията на подсъдимия М. Д., дадени в хода на БП в качеството му на обвиняемо лице, приобщени по реда на чл.279 ал.2 вр.с ал.1, т.2 от НПК, същият е напуснал още през 2018 година родината си по произход заради водените военни действия и е влязъл нелегално в Република Турция със семейството си. Поради това, че в Р. Турция отношението към сирийските граждани в последните месеци се влошило, подсъдимият решил да се придвижи до държава в Европа, конкретно до Сърбия, с намерение да се устрои там. Тъй като не притежавал необходимите документи и надлежно разрешение да влезе на територията на страна от Европейския съюз, подсъдимият решил да премине по незаконен път турско - българската граница. В изпълнение на намерението си се свързал с каналджия на име Абу Хаджер, с който са се споразумели срещу 4 000 евро да му помогне да премине нелегално от Република Турция в Република България. За целта на 14.01.2023г. подс. М. Д., заедно с други 7 свои сънародници, с помощта на две неустановени маскирани лица от

афганистански произход – каналджии, с автомобил били извозени до гориста местност, находяща се в близост до турско-българската граница, от където продължили пеша, водени от двамата каналджии.

На 15.01.2023 година подсъдимият и спътниците му, с помощта на неустановените им двама водачи, след като стигнали до възпрепятстващото съоръжение, изградено на границата между Р. Турция и Р. България, в района на гранична пирамида № 193, находяща се в землището на село Воден, община Болярово, област Ямбол, го преодолели, минавайки през отвор в същото и по този начин влезли през границата на страната от Република Турция в Република България.

След като преминали границата, подс. М. Д. и спътниците му, продължили да се придвижват пеша през гориста местност, водени от двамата каналджии, като избягвали да влизат в населените места. Вървели в продължение на няколко часа, водени от маскираните им водачи, които за ориентир ползвали инсталации на мобилни телефони карти.

На 16.01.2023г. групата стигнала до място, близко до асфалтов път, където двамата водачи им обяснили, че ще изчакат пристигането на автомобил, който да ги вземе. След около 10 минути на асфалтовия път пристигнал лек автомобил марка „Ауди А6“ с транзитен рег. № 485M108, сив на цвят, в който по указания на двамата водачи подсъдимият и останалите му 7 спътника от групата се качили, след което автомобила потеглил. Двата водачи се върнали обратно.

Междувременно на същата дата – 16.01.2023г., свидетелите М. Г. М. и М. Х. М. – и двамата на длъжност „ст. тактически полицаи“ в ССТД при РД „ГП“ – гр. Елхово, били по график на смяна за времето от 05.00 часа до 13.00 часа, назначени като граничен полицейски наряд-автопатрул. След застъпване на смяната, в района между селата Деница и Оман, двамата гранични полицаи получили информация от служител на сектор „ОИД“ при РД „ГП“ – гр. Елхово, че в зоната на отговорност на РД „ГП“ – гр. Елхово се влезли два оперативно интересни автомобила – „Фолксваген Пасат“ със софийски регистрационен номер и „Ауди А6“ с транзитен рег. номер. Около 07.15-07.20 ч., докато се намирили на пътя за с. Оман – с. Деница, общ. Болярово двамата свидетели М. и М. забелязали двата посочени им автомобила да минават покрай тях, движейки се от с. Деница в посока към с. Оман, за което уведомили колегите си от съседния наряд – разпитания по делото като свидетел Г. П. Д. /на длъжност „гл. тактически полицаи“ в ССТД при РД „ГП“ – гр. Елхово/ и колегата му Янислав Вълев. Около 20 минути по-късно двата автомобила отново минали покрай св. М. М. и св. М. М., като се движели в посока с. Деница. Св. М. М. и св. М. М. последвали със служебния автомобил на известно разстояние двата автомобила, като подавали втори сигнал на колегите си от съседния наряд, че автомобилите се движат към тях. На 200 м. от разклона за с. Деница – с. Оман, общ. Болярово, в посока с. Деница, св. Г. Д. забелязал двата автомобила – „Фолксваген Пасат“ със софийски рег. номер и „Ауди А6“ с транзитен рег. номер и след като подал звуков и светлинен сигнал, на място спрял „Фолксваген Пасат“, а другия автомобил „Ауди А6“ направил обратен завой и се отправил в посока с. Оман. Св. М. М. и св. М. М. го последвали. След преследване, полицейските служители успели да спрат лек автомобил „Ауди А6“ в с. Голямо Крушево. В хода на извършената проверка св. М. М. установил в автомобила 8 лица, сред които бил и подсъдимия М. Д., като всички тези лица отговаряли на рисковия профил – били без документи за самоличност, чужди граждани, невладеещи български език, самоопределили се за граждани на „Сирия“. Установените лица, между които бил и подсъдимия М. Д. били задържани, като при задържането им същите не са оказали съпротива. Впоследствие били конвоирани до помещение за задържани лица в ГПУ – Елхово.

На 16.01.2023 г. разпитаният по делото като свидетел Т. Н. П. – на длъжност „ст. полицаи“ при ГПУ – Елхово към РД „ГП“ – гр. Елхово, по време на смяната му от 08.00 часа до 20.00 часа, получил разпореждане от Началника на ГПУ – Елхово да извърши проверка с

цел установяване на мястото, от където задържаната в сутрешните часове група сирийски граждани, е преминала незаконно държавната ни граница в посока от Р. Турция. При извършения от св.П. обход по линията на държавната граница, в зоната на отговорност на ГПУ - Елхово, същият констатира, че в района на гранична пирамида № 193, находяща се в землището на с. Воден, общ. Болярово, обл. Ямбол в изграденото възпрепятстващо съоръжение е имало отвор /срез в мрежата/, както и пресни следи с отпечатащи от обувки /маратонки/, които били с посока от Република Турция към Република България и продължавали към вътрешността на страната ни, които следи отговаряли да са от задържаните на същата дата по-рано 8 лица.

При регистрацията на задържаните лица е било установено, че между тях е и подсъдимия М. Д., гражданин на Сирийската арабска република. Тъй като у подсъдимия не е бил намерен национален документ за самоличност, самоличността му е била снета от разследващия орган, по негови данни, вписани и в съставената дактилоскопна карта /л.24 от материята по БП/. Видно от съдържанието на този документ, лицето се идентифицирало с имената: - М. Д. /М.Д./, роден на ***** г в гр.Идлиб, Сирийска арабска република, гражданин на Сирийска арабска република. Тази самоличност подсъдимият е заявил чрез преводача, пред разследващия орган, при привличането и разпита му като обвиняем в хода на БП. Така установената във фазата на БП самоличност се възприе и от съда в хода на съдебното производство, предвид липсата на представен и в хода на съдебното следствие документ за самоличност на подсъдимия.

От приложената в материята по БП справка за съдимост от 17.01.2023г., издадена от БС при Районен съд-Елхово въз основа на получени данни от БС при МП, се установи, че подсъдимия М. Д. не е осъждан.

От представеното по делото от страна на участващия по делото прокурор при РП-Ямбол писмо с рег.№105450-934 от 03.02.2023г. на Дирекция „Миграция“ при МВР, се установи, че подс. М. Д. на 02.02.2023г. е бил изведен от СДВНЧ-Любимец поради подадена молба за международна закрила и предаден на служител на РПЦ-Баня – ДАБ-МС.

Горната фактическа обстановка се възприе от настоящия съдебен състав въз основа на събраните гласни доказателства – от обясненията на подсъдимия М. Д., приобщени чрез прочитането им по реда на чл.279 ал.2 предл.2-ро вр. с ал.1 т.2 от НПК, с които същият след като изрично е заявил, че се признава за виновен по предявеното му обвинение, дава подробни обяснения за механизма на извършване на престъплението и мотивите за извършване на деянието; от показанията на свидетелите М. М., Г. Д., М. М. и Т. П. - служители към РД“ГП“гр.Елхово, дадени в хода на съдебното следствие и от писмените доказателства, приложени по делото и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им по реда на чл.361 вр.с чл.283 от НПК.

Обясненията на подсъдимия, макар и средство за защита, кореспондират с останалия доказателствен материал, поради което съдът ги възприе за достоверни. Същите съдържат фактически твърдения относно времето и мястото на извършване на деянието, както и такива относно формата на вината.

Показанията на разпитаните свидетели М., Д., М. и П. се кредитират от настоящия съдебен състав като достоверни, логични и последователни. Липсват индиции за предубеността на четиримата свидетели. Показанията им кореспондират с останалия доказателствен материал по делото, в т.ч. и с признанието на самия подсъдим, че е извършил вмененото му престъпно деяние. Възпроизведените от свидетелите факти са пряко относими както към времето, мястото и механизма на осъществяване на престъпното деяние, така и към мястото, времето и начина на откриване на подсъдимия като установен заедно с още 7 чужди граждани в спрения за полицейска проверка в района на с.Голямо Крушево, общ.Болярово, обл.Ямбол л.автомобил марка „Ауди А6“ с транзитен номер, след преследването му от граничните патрулни автомобили в опит за укриване, и последвалото

задържане на чуждите граждани от служители на РД“ГП“гр.Елхово.

Писмените доказателства, приложени по БП № 15/2023г. по описа на ГПУ-Елхово /справка за съдимост на подсъдимия, Заповед за задържане на лице от 16.01.2023г., Протокол за обиск на лице от 16.01.2023г., Декларация от подсъдимия, Заповед за връщане на чужденец до страната по произход – Сирия от 16.01.2023г., Приемо-предавателен протокол от 16.01.2023г., Дактилоскопна карта и приетото представено от прокурора писмо с рег.№105450-934 от 03.02.2023г. на Дирекция „Миграция“ при МВР/, се прецениха за редовни от външна страна, а като кореспондиращи с останалите доказателства по делото, се кредитират от съда.

От така приетата за установена фактическа обстановка, съдът направи следните **правни изводи:**

От обективна и субективна страна подсъдимия М. Д. /М.Д./, роден на ***** г в гр.Идлиб, Сирийска арабска Република, **гражданин на Сирийска арабска Република**, с адрес в гр.Идлиб, Сирийска арабска Република, основно образование, женен, безработен, **неосъждан**, без документи за самоличност, с деянието си **е осъществил престъпния състав на чл.279 ал.1 от НК**, тъй като на 15.01.2023 г. в района на гранична пирамида № 193, намираща се в землището на с.Воден, общ.Болярово, обл.Ямбол, влязъл през границата на страната от Република Турция в Република България, без разрешение на надлежните органи на властта.

В случая **от обективна страна** изпълнителното деяние е осъществено от подсъдимия М. Д. чрез фактически действия по преминаване през държавната ни граница в посока от Р Турция към Р България. Същото е осъществено като на 15.01.2023г. подсъдимият е влязъл през границата на страната, без да е получил разрешение от надлежните органи на властта, осъществяващи гранично-пропускателен контрол. Подсъдимият не е имал необходимата виза, удостоверяваща правото му за влизане в страната ни, изискуема както с оглед неговото гражданство, така и с оглед държавата, от която осъществява фактическото преминаване на държавната ни граница – от съседната Република Турция. Или от обективна страна с деянието си подсъдимият е нарушил установения в страната режим и ред за преминаване на държавната ни граница, като деянието е осъществено в първата изпълнителна форма, визирана в чл.279 ал.1 от НК – „без разрешение на надлежните органи на властта“, в хипотезата на „влизане“ в страната. Деянието е довършено, предвид на това, че подсъдимият е успял да премине държавната граница, като е задържан от граничните полицейски органи във вътрешността на страната ни – в района на с.Голямо Крушево, общ.Болярово, обл.Ямбол, открит заедно с още 7 чужди граждани, самоопределили са, че са от Сирия, в лек автомобил марка „Ауди А6“ с транзитен рег. № 485M108.

От субективна страна инкриминираното деяние е извършено виновно, при пряк умисъл, като подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на извършеното, предвиждал е неговите последици и е целял тяхното настъпване. Въз основа на доказателствата по делото и направеното от подсъдимия признание в обясненията му, дадени в хода на БП в качеството му на обвиняемо лице, включени в доказателствената съвкупност по реда на чл.279 ал.2 предл.II-ро вр. с ал.1 т.2 от НПК, се установи, че подсъдимия М. Д. е предприел пътуването си от Р.Турция, където е пребивавал около 5 години, след като през 2018г. е напуснал родината си по произход - Сирия, като намерението му е било да премине през Р. България, от където да се придвижи до Р Сърбия, където желал да се установи. С оглед на това поэтапно придвижване на подсъдимия и ползването на услугите на „каналджии“, не са налице основанията да се приеме, че М. Д. е влязъл на територията на страната ни, за да търси закрила поради застрашаване на живота или свободата му по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или поради излагане на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отношение

или наказание, както в държавата му по произход – Сирия, така и в държавата на местопребиваване – Р. Турция, от където е влязъл в страната ни. Посочените поетапни действия на подсъдимия, наваяват на извода, че М. Д. е бил наясно с обстоятелството, че ще премине през турско-българската граница, както и че му липсва изискуемото се разрешение за влизане в Р. България като държава-член на ЕС, бил е наясно и с установения пропускателен граничен контрол при преминаване на държавната ни граница. Същият е съзнавал и че ще влезе в страната ни без знанието на граничните власти, следователно в съзнанието му е била формирана представата за противоправния характер на деянието му и за неговите общественоопасни последици, които е предвиждал, а от волева страна пряко е целял и искал тяхното настъпване, за да реА.зира целта си – да влезе на територията на Република България, от където да продължи за Сърбия.

Предвид изложеното, **съдът призна** подсъдимия **М. Д. /М.Д./**, гражданин на Сирийска арабска република, за **ВИНОВЕН** в извършване на вмененото му **престъпление по чл.279 ал.1 от НК.**

Причините и мотивите за извършването на деянието. съдът намери в незачитане от страна на подсъдимия на установения в страната ни правов ред и в частност на законовата уредба, регламентираща реда за преминаване на държавната граница.

Съдът не намери основания за приложението на чл.279, ал.5 от НК, съгласно който текст, не се наказва лицето, което влезе в страната, за да се ползва от правото на убежище съгласно Конституцията. Не са наА.це доказателства по делото, от които да се приеме, че подс. М. Д. е влязъл в страната ни с цел да търси убежище, поради това, че в собствената му родина, която е напуснала преди около 5 години или в Р. Турция, от където е преминал нелегално на 15.01.2023г., е бил преследван заради своите убеждения или дейност в защита на международно признати права и свободи. Изявления в тази насока – че желае да се ползва от убежище в Република България, подсъдимият не е направил нито при задържането му, нито впоследствие при разпита му в хода на бързото производство. Не може да се приеме, че всяко преминаване на границата на страната на сирийски гражданин без разрешение на държавните власти, е поради осъществена незаконна репресия. Законът изисква да бъде установено наА.чието на посочените обстоятелства, за да се приложи хипотезата на чл. 279, ал.5 от НК, че влизането в страната е свързано единствено с желание, да се ползва от правото на убежище по смисъла на чл.27, ал.2 от Конституцията на Република България, като основанието за предоставяне на закрила - основателно опасение от преследване по причини на раса, религия, етническа принадлежност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, следва да е наА.це по отношение на конкретното лице – в случая на подсъдимия М. Д., гражданин на Сирийската арабска република. По делото не са наА.це каквито и да е данни, които да възвеждат индиции, че подсъдимият е бил преследван в родината си по петте признака по смисъла на чл. 8 от ЗУБ, като в обясненията му, дадени в хода на БП като обвиняемо лице липсват съобщаване на факти, които биха могли да представляват тежки и лични заплахи срещу живота или личността му поради насилие в случай на вътрешен или международен конфликт. Предвид на тези си съображения съдът, независимо от наА.чните по делото данни за подадена молба за закрила пред компетентната ДАБ при МС, прие, че не са наА.це основанията за прилагане разпоредбата на чл.279 ал.5 от НК спрямо подсъдимия, тъй като извършеното от него престъпление не попада в приложното поле на този фактически състав.

При определяне на вида и размера на наказанието съобразно изискването на чл.54 от НК. съдът намира, че макар престъплението, извършено от подсъдимия да е против дейността на държавни органи, то в случая извършеното от подс. М. Д. деяние по чл.279 ал.1 от НК не се отличава с по-висока степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпления от същия вид, като се съобрази и с динамиката на този вид престъпления понастоящем в страната ни. Съдът отчете и ниската обществена

опасност на подсъдимия, който до настоящия момент не е бил осъждан, имал е добросъвестно процесуално поведение в хода на БП, правейки самопризнания по предявеното му обвинение, с което е съдействал за разкриване на обективната истина по делото. Посочените смекчаващи обстоятелства не биха могли обаче да бъдат определени както като многобройни, така и като изключителни, за да се определи наказание при условията на чл.55 от НК. При тези фактически констатации, и при превес на смекчаващите вината обстоятелства, както и с оглед изпълнение на целите на наказанието, съобразно изискването на чл.36 от НК – да се поправи и превъзпита дееца към спазване на законите и добрите нрави, да се въздейства предупредително върху него и му се отнеме възможността да върши други престъпления и да се въздейства възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото, съдът наложи на подсъдимия М. Д. кумулативно предвидените наказания по чл.279 ал.1 от НК при условията на чл.54 от НК в предвиденият в закона минимум, а именно: - ТРИ МЕСЕЦА лишаване от свобода, както и наказание Глоба в полза на Държавата в размер на 100.00 лева.

Относно прилагането на разпоредбата на чл.66 ал.1 от НК: Съдът прецени, че са налице предвидените в посочената разпоредба условия за прилагането на този вид /условно/ осъждане спрямо подс. М. Д. за деянието по чл.279 ал.1 от НК, в извършването на което бе признат за виновен. А именно: подсъдимият към датата на извършване на инкриминираното престъпно деяние не е бил осъждан на лишаване от свобода за престъпление от общ характер, наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода за срок от 3 месеца е от вида, за който е допустимо отлагането на изтърпяването му /лишаване от свобода/ и същото е в рамките до три години. Съдът намери, че за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия и за постигане целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл.36 от НК, не е необходимо наложеното на М. Д. наказание лишаване от свобода, да бъде изтърпяно ефективно, тъй като личността му не е с висока степен на обществена опасност. Предвид на това, на основание чл.66 ал.1 от НК съдът отложи изпълнението на наложеното на подс. М. Д. наказание лишаване от свобода за срок от 3 месеца, за изпитателен срок от **ТРИ години, считано от датата на влизане на присъдата в сила.**

На основание чл.189, ал.2 от НПК съдът постанови направените по настоящото НОХД разноски за преводач в хода на БП в размер на 15.00 лева да останат за сметка на органа, който ги е направил – РД“ГП“–гр.Елхово.

Воден от гореизложеното, съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

/М. Кирова/